

Igor
Malahovsky

GRABLJIČI Prišel je z vrečko v roki
in potrkal,
podržal za rebro kljuke;
ko so ga spustili noter,
je s koščevino roke
zgrabil za steklenico
in srebal, srebal;
mrz kapelj z obrazov ga je zbudil,
ga je zbodel,
da se je odpravil na hitro
po trhlih dlakah trav,
tja gor na breg psov
in ogljenih grabljičev;
grabili so izrabljeno dračje
in ga nosili na kup
in ga kurili s pohojenimi ognji,
s preperelimi dimi
in topo poplesavali,
ogljjeni grabljiči s kamni v žepih,
z žerjavico na podplatih;
kar tresli so se

v pepelu grabljenja,
v zagrabljanju olesenelih zob,
v vajenem zamahu,
v odtrkljanju
med grabljenjem;
živa meja z njihovih senc,
iz trsja medsenc
jih je zapirala,
jih skobla in hitro praznila,
grabila s teles,
snemala z obrazov,
da so z zalepljenimi sklepi
oskakovali od sebe,
klenkali med hladetino krtin,
med zemljo in drobnikasto travo,
ki se je ponujala in stegovala,
legala med pesek,
ki pa je nisi opazil,
nisi maral,
nisi hotel,
samo napol si tekel,
poltek,
ki se ti je zapletal,
ko si se bližal na asfalt,
na tisti prekleti rob pod tabo,
tako blizu pod snopi tvojih korakov,
in grabljíči v strganem krogu okoli,
ki so hoteli povezovati,
natančno vajeni z jeziki in kožo;
snopi,
krhki povezki,
ki so jih vezli iz tebe,
in vlekli navzgor do ognja,
do prasketanja,
do pepelnatega pojenjavanja,
pod sklade naličnikov
njihovega glasnega in zmetenega
in zarjavelega molčanja — — —

KLJUČAVNICA Krvavkast papir so previdno
nastavili na domače stopnice,
z govorili pa opotekali po sobah,
se drobili in hitro včrepinjali
s sluzjo podplatov, vratov
in te spustili čez;
sluzarji,
globoko v pristriženih ramah,
globoko v medsmehu,
v prasketu govorilk
z žarkimi besedičenji
pod tvojo glavo,
s sprijetimi in strdelimi lasmi;
vonj po deževnih oblekah,
po mrzli vodi v rokavu
te je skominjal
v pajčevnico gledanja,
ti jemat trlico upanja,
mravljinčje nitke,
ki so jih s slabimi členki predli
v ranjeni topel rob,
zazrti v mlečna stekla
plimovanja glasov,
zakrivljenih žebeljev,
izpiljenih
v tvojem nasedanju,
v vseh govorilih,
v prasketu zob;
napisali so,
narisali,
nagrebli te
s suhimi iglami korakov
v travnato rušo,
v skalnato jaso
in ti niso nič pustili,
ničesar kar bi te lahko spominjalo,
kar bi te skušalo vrniti;
najstarejši je kliknil
s ključavnico,
najstarejši se je spomnil,
da bi lahko vseeno,

da bi se lahko zmotil,
 da bi lahko spotaknil prste v dlani,
 cvetlice,
 ki bi ti jih lahko prinesla;
 spomnil se je na ključavnico
 in jo mazal s perjem,
 pomakal v olje svojih medmisli
 in sunkoma zapiral;
 z razcefranega papirja s stopnišča
 pa na hitro odmečkaval
 vse tvoje drobencjave
 in usahle koreninice
 s korakov — — —

PRIHAJALEC   Ti pa se nisi mogel spomniti;
 vse tisto brezovje
 okoli in okoli
 s šumečo rjavo podrastjo,
 z zarjavelimi iglami vej,
 brezovje,
 brezovje,
 brezvejevje,
 sekiraste trske po mahu
 po sproženi zemlji,
 po odpadli strehi krošnje;
 nisi in nisi se mogel spomniti,
 prihajalec
 pa se ni nič bal,
 bolščal je skoz bledikave sence
 in ti dihal tenek dim
 v obraz;
 igral se je z oprijemalkami,
 cingljal z okostjem
 in se plitvo režal
 in se samo praskal po hrbtišču,
 po olistanem bobovcu,
 bradati čeljustnici,
 skrilu zobovja;
 samo tanko se je režal
 v tvoje drobencljanje,
 v golo brezovje tam spredaj,

šibje pred obrazom,
 ki pa ga nisi mogel potrgati
 z dosegom rok,
 ki so ti vseeno,
 prav vseeno bile in vsekavale ranice,
 pikale po zavijanju glasov,
 ki si jih vedno znova in znova pohodil,
 odganjal od sebe,
 tekal proč,
 ali pa se jim opotekal,
 pijan od rdečine na vratu,
 v lastnem dežju krvi;
 hlatal si za njim z dežniki,
 z žličkami srebanja,
 bledenjem sence;
 prihajalec pa se ni prav nič pretvarjal,
 sprenevedal,
 na hitro je pristopil
 in s kavljem potegnil
 drobljivo črno fresko tvoje sence
 v ovojnico in jo skrnil v pazduho
 med vegastim tekom nazaj — — —

OBPOJNIK   Ni mogel verjeti,
 ni si upal vskočiti
 v lastne korake,
 tekel je samoték poleg,
 stegoval roke,
 da bi ujel srajco,
 le rokav,
 topel odsev dlani;
 pa so se mu privoščljivo
 hahljali češ:
 kaj boš ti slamnjač,
 samoték,
 obpotnik
 na kamenju in megli
 ki ti zaleplja veke,
 da jih ne moreš niti pripreti,
 počíti utrujene od beline
 dnevov — klopotcev;

mehkoba trav je ostala
 tam daleč zadaj,
 z murni in prvim senom,
 obpotek pa mu je grizel podplate,
 pa mu je srebal sokove in moči,
 krvavkasta sled se je vlekla za njim,
 vendar tekel je samoték
 polslišno
 in topo vdano
 in stegoval je roke,
 da bi jih ujel,
 si vsaj za trenutek v njih
 odpočil samoto,
 obpotnik — — —

Branko
 Gradišnik

Memorandum

CAUSA GENERIS

Izmed neštetihi možnosti, ki se na vsakem koraku ponujajo človeku, je ena prav gotovo tudi, da je bila krsta, okrog katere so se dne 4. junija 1924 zbrali maloštevilni žalobni Judje, v resnici prazna, njen lastnik ali bolje rečeno, najemnik, takrat še malo znani Franz Kafka, pa je potoval z *apeninsko železnico* po idilični sredozemski krajini proti Neaplju, kjer ga je čakala ladja, namenjena v sončno Mehiko, po kateri sta tako

hrepenela njegova duša in telo. Čas, oče resnice in meč usmiljenja, ki zasekuje brazde na čelo in zapolnjuje misel s krhko praznoto, je skrbel, da se je njegov beli obraz izgubil pod judovsko brado, porevolucijska razbrzdanost duha ali splošna človeška sprijenost pa sta mu za nekaj sto pesov naklonili novo ime in vse, kar k imenu sodi. V omotici suhega, čistega verakruškega zraka, kjer so belo ometene hiše negibno čepele pod šumečim drevjem in so ga neprizadeto spremljale oči temnih *peonov*, razposedlih po lesenih pločnikih, je čutil, kako ga tuji kontinent priklepa nase, in v strahu, da se bo povsem izgubil v jasnem, slepečem nasilju Novega sveta, si je izmislil umetniško ime, po izviru slovansko in prav tako iz sveta narave kot Kafka.